
Bánki Éva

AZ UTOLSÓ ÉVA

Azt csinálsz az életeddel, amit akarsz, nem? Ezért is jobban szeretném, ha Diának, Miának vagy Riának hívnának, és nem Évának. Az Éva jelent valamit, talán olyasmit, hogy anya. Szültél ma már, Évikém? Mintha csak beprogramoztak volna. A monogramomat sem szeretem leírni, az É ugyanis egyetlen keresztnévet jelenthet, azt, amellyel a szüleim megsebeztek. Az Éva is szörnyű, az Évike meg rettenet. Törvénnyel kéne tiltani.

Túl sok mindentől viszolygok, hogy az emberekkel őszinte lehessenek. A csütörtök szótól például. A jégzsinórtól, amit az étteremben nem piszkálnak ki a tojásból. A kettévágott paradicsomtól, ami úgy néz ki, mint egy apró agyvelő. És ne is beszéljünk a menstruációról, a véres nyálkáról, ami átüthet a fehér nadrágodon. Van ennél rosszabb? Talán igen. Az elektromos nyál, vagyis az átizzadt, a lábadon minden lépésre megfeszülő nejlonharisnya.

És a rossz mondatok. Segíthetek valamiben? Nagyon szívesen. Évekig dolgoztam telefonos operátorként. A saját szavaim – és főleg az idegeneké – úgy tekergöztek körülöttem, mint a nejlonszálak? Örülök, hogy segíthetem. Ezt minden órában legalább hússzor hadartam el, és közben nem voltam biztos abban, hogy akikkel beszélek, bacilusok, vírusok vagy emberek. Le fogom tudni magamról mosni ezeket a mondatokat? A szőrszálakkal, hámsejtekkel, menstruációs váladékkal egyetemben? Minden elalvás előtt a végtelen tenger képét idéztem fel. Ahogy eggyé válok a rettenetes, könyörtelen tisztasággal.

Mára persze jobb életem lett, nem kell annyiszor mondogatnom, örülök, hogy segíthetem. *Örülök?* Legjobban annak örülök, ha a forró zuhany végigvág a testemen, ha kidobom a takarítás után maradt szemetet. A kuka fedelének lassan dőnlő hangját is szeretem. Régi álmom, hogy egyszer kitaraktam magam a fejem búbjától a sarkam hegyéig, a maradékokat, a bacilusokat, félelmeket, szőrszálakat, hámsejteket meg gusztusos csomagokban gondosan szelektálok. Minden kukában egy kis csomag. Légmentesen lezárva, különböző színű zsákokban.

Annál elképesztőbb dolog, hogy teherbe estem, nem is történhetett volna velem.

8

Hogy takarítsam ki magam? És egyáltalán kinek mondjam el? Fogságba ejtett valaki vagy valami, itt növekszik a hasamban, arra várva, hogy szétrob-

bantson vagy megszegyenítsen, hogy lassan-lassan átvegye fölöttem az irányítást. És honnan tudom, hogy aki irányítani próbál, az egy gyerek? Lehet, hogy valami buborék nő a szívem alatt, vagy egy gyanús szövevény, valami rák, ami terhességnek álcázza magát, hallottunk már ilyet. Nem szoktam a testemről beszélgetni senkivel. Orvosokkal sem. Ha képes lennék rá, magam gyökérkezelném a fogaimat. De most mégis kénytelen voltam orvoshoz menni.

Már a hatodik hétben járunk, ujjongott a nőgyógyászm. És minden rendben van a picikével.

Én és a hathetes picikém valahogy lekászálódttunk a nőgyógyászati szék-ről. A lehető legkímértebb hangon érdeklődtem az orvostól a lehetőségekről, mintha csak kuplungot akarnék a kocsimban cserélni. Ugye, olyan is van, hogy magától elmegy? Nem csinál felfordulást, felesleges vérzést, csak felszívódik, mint egy kis szappanbuborék.

A nőgyógyász a fejét ingatta. Diplomás nő nem kérdezhet ekkora baromságot.

Kérdezhet vagy nem kérdezhet, én úgy döntöttem, hogy megpróbálom. Teszek róla. Kijárom. Kiutálom.

Az úszás terhesen nem okozott élvezetet. Talán nem is a tempózás esett rosszul, hanem hogy fürdőruhára kellett vetkőznöm. Úgy képzeltem, mint valami zseblámpa, átlátszik a magzat a fürdőruhámon, mindenki őt bámulja, ahogy a medence felé lépkedek. Vegyek egyrészeszt? De mit tudnék tenni egy apró zseblámpával, ami átragyog a fürdőruhámon? A barátnőim szerint megőrültem.

Maradt az erdő. A remény, hogy kisétálok a világból. A két hét szabadságom alatt a magzat elunja a mászkálást, elmúlik, ahogy az émelygés vagy a reggeli fejfájás, vagy csak szétfoszlik a levegőben, ahogy a pára a reggeli tea fölött. A túrázók nem nézegetik egymás derekát, csak valami jó napot!-ot böknek oda egymásnak, már aki. Én nem vagyok ilyen köszöngetős túrázó, mindig lehajtott fejjel csörtetek előre, hogy semelyik fényes melegítő sétanényi vagy sétabácsi ne szólíthasson meg.

Nem, én nem tudom, merre van a Katika-forrás. Nem, én azt sem tudom, merre van a Bözsike-kilátó. Én csak gondolkodni akarok. És kisétálni a Pilisből és ebből a rohadt világból.

Kóborlás közben többször kiszáradtam. Néhányszor annyira émelyegtem, hogy többször le kellett feküdnöm a fák közé. És egyszer betévedtem a hajléktalanok területére, s úgy megijedtem a fóliasátorból előtámolygó

emberektől, hogy hanyatt-homlok szaladtam Pilisszentlélekig. De semmi. Akármennyit lófráltam vagy szaladgáltam az erdőben, az a valami meg sem mozdult bennem. Ahogy róttam ezeket a képtelennél képtelenebb köröket, egyre jobban gyűlöltem magam, de a *valami* mégsem eresztett.

Mióta is gyűlölöm magam ennyire? Milyen nevetséges, lélekturkásznak való kérdések ezek?

Aztán egyszer csak az erdő közepén rám esteledett. Vagyis nem. Amíg egy fűszálat rágcsgálva, a térdemet fájlalva utáltam magam egy bokor tövében, mellém telepedett a sötétség. A bokrok, a fák megadták magukat, szinte feloldódtak ebben a szürkés, kékes, áttetsző fényben. Fogalmam sem volt, hogyan találok vissza Dobogókőre, és ha lett volna fogalmam, akkor sem tudtam volna kilométereket gyalogolni. Egyszerűen kimerültem. Végül is mi bajom lehet, ha a bokor alatt szunyókálva megvárom a reggelt? Biztonságosabb itt, mint ebben a gyanús szürkületben botladozni az ösvényeken. Megmártóztam hát a saját illatomban, aztán jó mélyen beszívtam a bódító csendet – ami talán azért volt bódító, mert millió kis lény reszketett, ficánkolt, fészkelődött benne –, és a karomra hajtottam a fejem.

Arra ébredtem, hogy minden porcikámat átjárja a hideg. Úgy vacogtam, hogy percekig alig találtam meg a saját kezemet és a lábamat. Hogyhogy nem fáznak a bogarak vagy a madarak? Ameddig a szem elláthatott volna, én voltam az egyetlen, aki ruhát viselt, és mégis alig tudtam a remegésem uralkodni. Előtámolyogtam a bokorból, nagyokat nyögve átdörzsöltem a lábikrámat – és mintha lassan-lassan oszladozni kezdett volna körülöttem a sötétség, immár megpillantottam a saját ujjaimat. Micsoda öröm! De vajon ugyanaz a lány vagyok, aki tegnap voltam? Vagy ugyanaz, aki lehetnék, de már nem leszek soha? Lány, elhaló neszek hullámzottak körülöttem.

Soha nem hittem volna, hogy a hajnal ilyen szürke. Kerestem az égbolton a holdat vagy a napot, de a fejem fölött csak egy keskeny, fényes sarló világított. Aki onnan nézi a földet, azt hiheti, egyetlen lény lakik itt, maga az élet. És az én magzatom ennek az óriási lénynek egy kis részecskéje.

A bokrok, a fák csak a lábujjhegyükkel érintették a földet. A törékenységük szinte megrémisztett.

Valahogy el kellett vergődnöm Dobogókőre, a buszmegállóba. Míg izzadtan, összetörve várakoztam a buszmegállóban, egy hajléktalan nő telepedett mellém. Te, figyelj, mióta laksz itt az erdőben?, kérdezgetett. Hogy én?, kérdeztem vissza megrökönyödve. Szutykos voltam, a vádlimat rovarcsípések borították, fűszálak, falevelek, bogarak potyogtak a hajamból. Sze-

gényke, mondta a nő, és egy félig megrágott Milky Way-szeletet kotort elő nekem a szatyrából.

És minden úgy történt, ahogy akartam. Ahogy akartam volna még pár napja. Hidegrázással feküdtem ágyba, majd hamarosan az a valami, a gyermekem megmozdult bennem. Pedig nem akartam volna, hogy. Talán nem is ezt akartam. De már nem én irányítottam a dolgokat. A hasfalamat püfölő görcsöknek, az öletem elöntő vérnek nem tudtam parancsolni.

Csak arról könnyű lemondani, amit erősnek és közönyösnek hiszünk. De vajon ilyen a földi élet? Az is lehet, hogy meg vagyok átkozva a nevemmel. Félek attól, hogy a földi élet velem múlik el.